

Sygnatura akt II AKa 293/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2022 r.

4. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jarosław Mazurek

Sędziowie: SA Maciej Skórniak

SA Janusz Godzwon (spr.)

Protokolant: Katarzyna Szypuła

6. przy udziale Anny Kaniak prokuratora Prokuratury (...)

7. po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2022 r.

8. sprawy S. H. (H.)

9. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k. w zw. art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 207 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k., art. 197 § 1 i 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

10. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

11. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

12. z dnia 13 czerwca 2022 r. sygn. akt III K 364/21

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II A Ka 293/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 13 czerwca 2022 roku, sygnatura akt III K 364/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1) obrazę przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego S. H. i przyjęcie, że wyjaśnienia te są niewiarygodne w kontekście ustalenia zamiaru z jakim działał sprawca z zakresie zarzucanego mu czynu zabronionego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym, a szczególności, że oskarżony nie działał z zamiarem pozbawienia życia M. Z. (1), którą to okoliczność potwierdzają zeznania świadka M. D. (1) złożone do protokołu rozprawy z dnia 1 marca 2022 r., w których świadek oświadczył, że „uderzenia wyglądały w ten sposób, że oskarżony uderzył młotkiem raczej nie z mocnego zamachu”, która to okoliczność koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego co do zamiaru z jakim działa, w którym zakładał wyrządzenie w/w osobie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, lecz nie obejmowała swoim zamiarem takiego skutku jakim jest śmierć pokrzywdzonego, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych

przyjętych za podstawę wyroku i wadliwe przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przedmiotowe i podmiotowe czynu zabronionego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka M. D. (1) i wadliwe przyjęcie, że zeznania tegoż świadka w związku z zeznaniami M. Z. (1) i K. S. (1) świadczą o zamiarze zabójstwa M. Z. (1), podczas gdy wyjaśnienia w/w świadka złożone do protokołu rozprawy z dnia 1 marca 2022 r., w których świadek oświadczył, że „uderzenia wyglądały w ten sposób, że oskarżony uderzył młotkiem raczej nie z mocnego zamachu”, koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego co do zamiaru z jakim działa, w których zakładał wyrządzenie w/w osobie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lecz nie obejmowała swoim zamiarem takiego skutku jakim jest

śmierć
pokrzywdzonego, co
doprowadziło do
błędu w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku i
wadliwe przyjęcie,
że oskarżony swoim
zachowaniem
wyczerpał znamiona
przedmiotowe i
podmiotowe czynu
zabronionego z art.
13 § 1 k.k. w zw. z art.
148 § 1 k.k.;

c) art. 7 k.p.k.
poprzez dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
dowodu z zeznań
świadka K. S. (1)
i wadliwe przyjęcie,
że zeznania tegoż
świadka złożone
do protokołów z
dnia 4.05.20221 r.,
18.06.2021 r. i z
dnia 9.05.2022 r.
w zakresie przebiegu
zdarzenia z dnia 3
maja 2021 r., co
do sposobu i siły
zadawanych ciosów
przez oskarżonego
M. Z. (1) oraz
posiadania w
kieszeni kurtki
tłuczka do mięsa,
a więc narzędzia
wykorzystanego
przez oskarżonego
do spowodowania
u pokrzywdzonego
M. Z. (1) ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu, są spójne,
logiczne i
wiarygodne, a

spożyty alkohol co do zasady nie miała wpływu na sposób postrzegania i odtwarzania zdarzenia przez świadka, podczas gdy oskarżony w dacie i miejscu czynu była osoba nietrzeźwą, u której stwierdzoną 1,04 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a więc stan upojenia alkoholowego, co przemawia za przyjęciem, że jej percepcja zdarzenia była mocno ograniczona, a jak wynika z zeznań świadka M. D. (1) złożonych do protokołu rozprawy z dnia 1 marca 2022 r. „(...) Ja gdybym siedział na miejscu K. to musiałbym się trochę wychylić, ale nie pamiętam, czy ona się wychylała (...)”, K. S. (1) nie miałem pełnego obrazu przebiegu zdarzenia z dnia 3 maja 2022 r., co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i wadliwe przyjęcie, że elementy przedmiotowe czynu zabronionego zarzucanego oskarżonemu wskazują, że

oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przedmiotowe i podmiotowe przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.;

d) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu w postaci dokumentacji medycznej wydanej przez (...) Szpital (...) we W. przy ul. (...) jak i opinii sądowej – lekarskiej lek. M. W. (1) z dnia 18 czerwca 2021 r., dotyczącej obrażeń M. Z. (1) i dorożumiane przyjęcie, że w/w dokumenty potwierdzają, że oskarżony w ramach popełnionego czynu zabronionego obejmował swoim zamiarem skutek w postaci śmierci człowieka na co wskazywać ma m.in. zapis, że siła ciosu mogła spowodować śmierć człowieka, podczas gdy tak okoliczności przedmiotowe jak i podmiotowe, tj.: wybór narzędzia, ilość i kierunek ciosów, brak konfliktu między pokrzywdzonym i oskarżonym, pozostawienie pokrzywdzonego po

ciężkim pobiciu przy
użyciu
niebezpiecznego
narzędzia
tępokrawędzistego
przytomnym i
odstąpienie od
zadawania dalszych
ciosów, wskazuje,
że oskarżony swoim
zamiarem nie
obejmował skutku
w postaci śmierci
człowieka, a
obejmowała nim
wyrządzenie
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu;

e) art. 7 k.p.k.
poprzez dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
dowodu z zeznań
świadka K. S. (1)
i wadliwe przyjęcie,
że zeznania tegoż
świadka złożone
do protokołów z
dnia 4.05.2021 r.,
18.06.2021 r. i
z dnia 9.05.2022
r., w zakresie
doprowadzenia
świadka K. S. (1)
przez oskarżonego
przemocą i groźbą
do obcowania
płciowego są
wiarygodne, spójne
i logiczne, podczas
gdy zeznania te
nie znajdują żadnego
obiektywnego
potwierdzenia w
innym zebranych w
sprawie materiale
dowodowym, a
sposób
funkcjonowania i

	<p> prowadzenia się świadka podważa jego wiarygodność z perspektywy zasada wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia i wadliwego zeznania, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przedmiotowe i podmiotowe czynu zabronionego z art. 197 § 1 k.k., na szkodę K. S. (1). </p>			
<p> Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny </p>				
<p> Chociaż formalnie obrońca oskarżonego zarzucił obrazę przepisu art. 7 k.p.k. to z treści zarzutów i uzasadnienia apelacji wynika, iż podnosi on także zarzut błędnego ustalenia stanu faktycznego dokonanego przez Sąd I instancji w zakresie zamiaru sprawcy. </p>				

Zarzut dowolnej oceny przez Sąd Okręgowy wyjaśnień oskarżonego, a co za tym idzie dopuszczenia się błędu w ustaleniu zamiaru S. H. co do jego zachowania wobec pokrzywdzonego M. Z., należy uznać za bezpodstawny. Wbrew argumentom podniesionym w apelacji stwierdzić trzeba, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego podając powody takiej oceny i dowody, wskazujące jednoznacznie na wystąpienie zamiaru zabójstwa. Słusznie uznano, iż wyjaśnienia S. H. tylko częściowo znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym i to zasadniczo co do przebiegu samego zdarzenia w dniu 3 maja 2021 roku, a nie w kwestii zamiaru. Nie można przede wszystkim zgodzić się z autorem apelacji, iż wyjaśnienia te są spójne i logiczne. S. H. składał wyjaśnienia w niniejszej sprawie kilka razy. Podczas

pierwszego przesłuchania w prokuraturze w dniu 5 maja 2021 roku (k.84-86) oskarżony częściowo przyznał się do winy nie kwestionując, iż uderzył tłuczkiem do mięsa pokrzywdzonego. Zaprzeczył jednak, aby miał z nim wychodzić z jego mieszkania. Stwierdził też, że tłuczek pochodził z jego mieszkania, albo z mieszkania M. Z., podając, iż nie pamięta skąd go wziął. Natomiast w trakcie rozprawy w dniu 1 marca 2022 roku (k.515-518) S. H. podał, iż jest pewien, iż narzędzia tego nie przynosił z domu. Przyznał też, że faktycznie wyszedł wraz z pokrzywdzonym z jego mieszkania. Następnie na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2022 roku (k.546) oskarżony po zeznaniach pokrzywdzonego stwierdził, że po zdarzeniu bolała go głowa i mogło być tak, że pokrzywdzony uderzył go pierwszy. Wyjaśnił też wówczas, iż tłuczek mógł leżeć na stole w mieszkaniu M. Z.. Nie są to więc,

jak uważa autor apelacji, wyjaśnienia konsekwentne, spójne i logiczne. Wyraźnie widać, iż w miarę upływu czasu oskarżony dąży do pomniejszenia stopnia swojej odpowiedzialności za ten czyn, usiłując nawet nieudolnie przerzucić jej część na pokrzywdzonego.

Nie można się również zgodzić z obrońcą oskarżonego, iż zgromadzone dowody potwierdzają wersję S. H. o braku zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego.

Obrońca powołuje się w tym zakresie głównie na relację co do przebiegu zdarzenia przez świadka M. D. złożoną na rozprawie. Świadek ten rzeczywiście zeznał wtedy, iż S. H. "uderzał młotkiem raczej nie z mocnego zamachu". Zapomina jednak apelujący, iż w trakcie przesłuchania w toku śledztwa M. D. mówił o co najmniej 2 uderzeniach zadanych przez oskarżonego z mocnym zamachem

i z całej siły. Co prawda po odczytaniu tych zeznań (k. 15-18) świadek stwierdził, iż z uwagi na upływ czasu nie pamięta z jaką siłą zostały zadane te uderzenia, ale prawidłowo Sąd I instancji uznał, że bardziej wiarygodna jest relacja złożona przez M. D. w dniu zajścia. Świadek ten stwierdził wówczas również m.in. że pokrzywdzony miał "zmasakrowaną dosłownie twarz". Te zeznania znajdują potwierdzenie w opinii sądowo-lekarskiej sporządzonej przez biegłego M. W. (k.117-129). Z opinii tej wynika przecież, iż u M. Z. stwierdzono liczne rany tłuczone głowy. Świadczy to o tym, iż oskarżony zadał wiele ciosów tłuczkiem kierując je wyłącznie w głowę i twarz pokrzywdzonego. Nieuprawnione przy tym w świetle wniosków opinii biegłego jest twierdzenie zawarte w apelacji, iż S. H. nie zadawał uderzeń wyłącznie w okolice głowy M. Z., ale także w inne mniej newralgiczne części jego ciała. Z opinii

wynika ponadto, iż kilka z tych uderzeń musiało zostać zadanych ze znaczną siłą. Doszło bowiem m.in. do złamania kości pokrywy czaszki z wgłobieniami, które to obrażenie wymagało przeprowadzenia operacji neurochirurgicznej. Pokrzywdzony doznał ponadto krwawienia podpajęczynówkowego, stłuczenia mózgu z następowym zaburzeniem mowy, złamania kości nosa oraz złamania lewego łuku jarzmowego. Chociaż biegły określił te obrażenia jako niewystarczające do przyjęcia, iż stanowiły one chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu przepisu art. 156 k.k., to jednocześnie stwierdził, że siłą uderzeń była wystarczająca do spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub śmierci pokrzywdzonego. Zdaniem biegłego doszło do narażenia M. Z. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia.

Prawidłowo przy tym dowód powyższy, podobnie jak i zeznania M. D. z postępowania przygotowawczego, został oceniony przez Sąd Okręgowy jako wskazujący na zamiar pozbawienia życia pokrzywdzonego przez S. H.. Ocena tych dowodów jest zgodna z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy.

Również za bezzasadny należy uznać zarzut dokonania przez Sąd I instancji dowolnej oceny zeznań świadka K. S.. Przede wszystkim zauważyć należy, iż nigdy nie twierdziła ona, iż widziała to co działo się w przedpokoju. Podała, iż znajdowała się w pokoju a o tym, iż oskarżony dokonał napaści na M. Z. dowiedziała się z relacji M. D.. Nie wypowiadała się więc również co do siły uderzeń zadawanych przez S. H.. Sąd Okręgowy powołuje się na jej zeznania jako dowód potwierdzający

słowa tego
ostatniego.

Nie można się zgodzić z autorem apelacji, iż Sąd I instancji bezpodstawnie dał wiarę K. S. co do faktu przyniesienia przez oskarżonego narzędzia zbrodni do mieszkania M. Z.. Oczywiście świadek była nietrzeźwa w dniu zdarzenia, co nie umknęło uwadze Sądu Okręgowego. Pomimo to sąd ten słusznie ocenił, iż relacja K. S. w tym zakresie (podobnie jak i co do pozostałych faktów) jest logiczna i konsekwentna, a także znajdująca potwierdzenie w innych dowodach. Obrońca S. H. podnosi, iż M. D. nie zauważył, aby oskarżony miał tłuczek schowany pod kurtką. Należy jednak mieć na uwadze zeznania M. Z. złożone na rozprawie. Stwierdził on mianowicie, iż miał w domu skrzynkę z różnymi narzędziami i że oskarżony mógł je widzieć i miał do nich dostęp. Podał jednak jednocześnie, iż nie miał w domu czegoś takiego jak

łuczek do mięsa. Jasne jest więc, iż narzędzie to zostało przyniesione przez oskarżonego, który zabrał je z mieszkania K. S. wtedy gdy razem z pokrzywdzonym poszli kupić alkohol. O tym, że S. H. miał wówczas taką możliwość świadczą zarówno zeznania M. Z. jak i fakt, iż wrócił on do mieszkania pokrzywdzonego nie razem z nim, ale osobno. Wszystko to potwierdza, iż relacja K. S. jest wiarygodna, a ocena jej zeznań przez Sąd I instancji prawidłowa z punktu widzenia zasad określonych w przepisie art. 7 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić trzeba, iż Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zebrany materiał dowodowy i nie popełnił błędów ustalając, iż oskarżony działał w bezpośrednim zamiarze dokonania zabójstwa. Świadczą o tym zabranie ze swojego mieszkania łuczka do mięsa, użycie niebezpiecznego narzędzia, ilość zadanych uderzeń i

ich umiejscowienie, zadanie przynajmniej kilku ciosów ze znaczną siłą, a także zachowanie po zdarzeniu. Nie można się bowiem zgodzić z apelującym, iż S. H. miał możliwość dalszego skutecznego działania. Z relacji M. D. i K. S. wynika przecież, że oskarżony odstąpił od dobijania się do drzwi pokoju w którym przebywali i uciekł z miejsca zdarzenia, gdy zorientował się, że jest wzywana policja. Nie było to więc dobrowolne odstąpienie od dokonania zabójstwa, ale ucieczka z obawy przed zatrzymaniem. Nie ma też racji obrońca oskarżonego, że S. H. nie miał żadnego powodu, by chcieć śmierci pokrzywdzonego. Trzeba bowiem pamiętać o zeznaniach M. D., który na rozprawie powiedział, że jego zdaniem przyczyną takiego zachowania oskarżonego była zazdrość o konkubinę. Wydaje się to logiczne jeżeli się zważy, iż krótko

przed zejściem M. Z. stanął w obronie K. S., gdy oskarżony zaczął się wobec niej agresywnie zachowywać.

Podobnie zresztą na temat motywu sprawcy wypowiada się właśnie sam pokrzywdzony.

Należy w tym kontekście zwrócić jeszcze uwagę na treść opinii psychologicznej, z której wynika, iż w sytuacjach konfliktowych S. H. ma skłonność do agresywnych zachowań.

Sąd I instancji dokonał również trafnej oceny zeznań K. S. co do drugiego z zarzuconych oskarżonemu czynów. Wbrew stanowisku zawartemu w apelacji nie można odnieść wrażenia, iż choroba alkoholowa pokrzywdzonej miała wpływ na wiarygodność jej relacji co do znęcania się nad nią oraz grożenia jej przez S. H. w celu doprowadzenia do obcowania płciowego. Zeznania K. S. słusznie zostały ocenione jako konsekwentne, pozbawione wewnętrznych

sprzeczności i
logiczne.
Pokrzywdzona
szczegółowo opisała
konkretne
zachowania
oskarżonego i
sytuacje w jakich
do nich dochodziło.
Nie można się też
zgodzić z zarzutem,
iż zeznania K.
S. nie znajdują
potwierdzenia w
zebranym materiale
dowodowym. Jest
przy tym oczywiste,
iż zdarzenia te
nie odbywały się
w obecności osób
trzecich. Tym
niemniej są w
sprawie dowody
wskazujące na
wiarygodność
twierdzeń
pokrzywdzonej. Jak
przecież wynika z
zeznań M. D. co
najmniej kilka razy
widział u K. S. siniaki
i na jego pytania
mówiła, że została
pobita przez S. H..
Dowiedział się on
od pokrzywdzonej
również o zdarzeniu,
które miało miejsce
w bramie kamienicy.
O tym, iż była bita
przez oskarżonego
K. S. powiedziała
również M. Z.. W
mieszkaniu
oskarżonego i
pokrzywdzonej
miały miejsce
interwencje policji
na wezwanie K.
S.. Nie można też

zapominać o treści opinii psychologicznej, z której wynika, że pokrzywdzona nie wykazuje skłonności do konfabulacji. Wszystkie te dowody wraz z zeznaniami pokrzywdzonej układają się w logiczną całość i nie popełnił Sąd I instancji błędu ustalając, iż S. H. dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. Sam oskarżony zresztą nie zaprzeczał, iż dochodziło do awantur, podając że nie bił konkubiny a jedynie ją popychał.

Jeżeli chodzi o wymiar kary to zauważyć należy, iż kary jednostkowe za oba czyny przypisane oskarżonemu zostały wymierzone w najniższym możliwie wymiarze, mając na uwadze ustawowe zagrożenia za te przestępstwa. Również wysokość kary łącznej pozbawienia wolności nie razi surowością. Sąd Okręgowy mogąc ją orzec w granicach od

<p>8 do 11 lat wymierzył S. H. łączną karę 9 lat pozbawienia wolności, a więc zastosował zasadę absorpcji a nie kumulacji. W sprawie brak jest jakichkolwiek okoliczności, które nakazywałyby Sądowi I instancji w ogóle rozważanie możliwości zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego oraz prawidłowych ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego. Dotyczy to również kwestii zamiaru z jakim działał S. H. wobec M. Z.. Brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego</p>		

<p>orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Nie zachodzą bowiem wypadki o których mowa w przepisach art. 439 § 1 oraz 454 k.p.k. i nie ma też konieczności przeprowadzenia na nowo w całości przewodu sądowego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymano rozstrzygnięcie co do winy i kary.</p>		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Zarzuty apelacji są niezasadne a zaskarżone orzeczenie jest trafne.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Na podst. art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolniono oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		
SSA Maciej Skórniak SSA Jarosław Mazurek SSA Janusz Godzwon		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uznanie winy	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana